

KRAK!

Annalise keek om haar heen toen ze het geluid van een stuk knappend hout hoorde. Ze probeerde door de takken heen te turen, maar er leek zich niets in de verte te bevinden. Malory zuchtte luid.

"Ik kan me bedenken dat de verhalen die verteld worden het er niet aantrekkelijk op maakten, maar die verhalen zijn waarschijnlijk gebaseerd op uitzonderingen. Ik kan me niet voorstellen dat iedere weerwolf slecht is. Ik bedoel... kijk naar mij en mijn bloedlijn."

Annalise dacht na over wat Malory vertelde. Haar vader stuurde met enige regelmaat zijn beste ridders naar het koninkrijk Xergas om te helpen met het bestrijden van de roedels door ze terug te dringen naar het donkere woud dat zich bevond in het oosten van het Elvenwoud. Wanneer de roedels voet zette op bodem van een van de andere vier koninkrijken, werden deze ook teruggedrongen. Ze had haar vader en Valdaine weleens horen praten over de roedels. Over een vredesverdrag dat ze samen zouden opstellen. De roedels zouden zich officieel aansluiten bij het elfenwoud en als onderdeel van het koninkrijk Xergas. Het was een idee van Valdaine geweest en nadat haar vader en broer met elkaar in een discussie gingen waarom het wel of geen goed idee was, werd het idee van de tafel gegooid. Koning Aldwin was een wijs man en wie was Annalise om aan de redenen van haar vader te twijfelen? Valdaine was onervaren en hoewel hij een geweldige koning zou zijn geweest, zag hij de dingen soms wat te makkelijk en te rooskleurig in. Zijn charme werkte ontwapenend en zijn ideeën waren verfrissend. Hij was een van de eersten die ser Malory verwelkomde als de eerste vrouwelijke ridder.

Annalise zuchtte bij de nagedachtenis van haar vader en broer en keek naar Malory.

"Ik denk dat Valdaine je plan direct gesteund had," peinsde ze en hield de tranen in die de herinneringen aan haar broer veroorzaakten. Ze hadden de bondgenoten nodig en misschien dat er niet alleen verdunde bloed bij de elven voorkwamen, maar ook verdund bloed bij de wolven. Malory vertoonde immers geen wolven trekken.

"We kunnen het proberen." Annalise lachte kort naar de ridder en wilde Guinevere aansporen om verder te gaan, toen ze opnieuw een luide kraak hoorde. Guinevere raakte onrustig, evenals Lancelot. Het kraken van de takken werd gevolgd door ritselende bladeren en struiken en steeds sneller verplaatsende voetstappen. De struiken om hen heen bewogen en Annalise wist zeker dat ze enkele gloeiende ogen in de struiken zag.

Malory trok haar zwaard, toen iets plotseling voor de hoeven van de paarden schoot. Lancelot en Guinevere stampen met hun voorbenen en raakten in paniek. Malory hield zich met beide handen vast zodat ze niet van het paard viel, Annalise probeerde Guinevere te kalmeren, maar zodra er nog iets met een grijze vacht voor de voeten van de paarden rende, was het gedaan. Annalise en Malory werden omsingeld door wolven. De wolven hadden iedere andere kleur vacht. Grijze, zwarte, witte en zelfs een wolf met een rode vacht.

Ze omcirkelde hen, maar merkwaardig genoeg vielen ze niet aan. Annalise wierp nog een blik op de wolven, en wist het toen zeker: dit waren geen gewone wolven.

MALORY

"Weerwolven!" riep Malory terwijl ze Lancelot net onder controle had gekregen. In haar ooghoeken zag ze hoe de prinses haar best deed om haar paard in bedwang te houden. Omsingeld door weerwolven konden ze geen kant op. Misschien was het hele plan om bondgenoten te zoeken bij de weerwolven toch geen goed plan. De wolven om hen heen waren uit de kluiten gewassen honden, een heel stuk groter dan gewone honden of wolven.

Maar Malory was niet van plan om passief te blijven. Ze greep haar zwaard stevig vast.

De gedachte dat een van de wolven weleens een bloedverwant kon zijn, deed haar weifelen, maar ze verzette zich en zwaaide met al haar kracht met het zwaard. Ze verwachtte het metaal door vlees te voelen snijden, maar plots werd het zwaard uit haar handen gerukt. Niet door een hand, maar door een krachtige windvlaag.

Malory keek om haar heen en toen zag ze de vrouw die ze enkele dagen eerder gezien had in gezelschap van Frederique. Ze wierp de vrouw een nijdige blik toe. De vrouw ving het zwaard op en bekeek het aandachtig. Malory deed een paar stappen vooruit met Lancelot, maar deze protesteerde toen de wolven naar de benen van het paard hapten. Annalise wilde met magie de vrouw te lijf gaan, maar deze hield haar staf voor zich uit en het leek alsof ze Annalise bevroren had.

“Niet vandaag, prinses,” grinnikte de vrouw toen ze weer opkeek van het zwaard en deze vasthield. “Als ik jullie was, zou ik mezelf in toom houden voor deze wolven. Op die manier verloopt alles een stuk rustiger.” De vrouw voor hen keek naar een van de wolven.

“Escorteer de prinses en haar ridder naar de roedel,” beval de vrouw en de wolven kwamen in beweging. Er zat niets anders op dan te gehoorzamen en gedwee mee te gaan. Malory keek geruststellend naar de prinses en hoopte dat de prinses begreep dat ze hier niet tegenin konden gaan. De roodharige vrouw reed te paard achter hen aan, gevolgd door de wolven. Malory voelde hoe de ogen van de vrouw in haar rug brandden, alsof ze haar bestudeerden. Malory keek naar Annalise die inmiddels steeds meer in haar vingers kon knijpen en haar armen en benen weer kon bewegen.

Ze werden door het bos geleid door de wolven en het duurde niet lang voor ze op een open plek belandden met diverse hollen onder de boomwortels. Wolvenholen die zich in de grond bevonden, precies zoals Malory zich de schuilplaats van een roedel had voorgesteld.

Maar wat ze zich niet had voorgesteld, waren de hutten gemaakt van hout en bladeren die zich bevinden rondom de open plek. Diverse waslijnen waar kleding was opgehangen, een plek waar geiten en kippen rondliepen. Spelende kinderen stopten toen ze zagen dat een stel vreemden hun open plek bezocht. Malory keek naar de kinderen, ze waren niets anders dan de kinderen in het elfenwoud of die van Populier. Ze werden nieuwsgierig gade geslagen zodra ze tot stilstand kwamen.

Enkele wolven transformeerden naar hun menselijke gedaante en met verwondering had Malory deze wolven aangestaard. Ook na de gedaanteverwisseling waren ze menselijker dan ze zich hadden voorgesteld. Ja, de mannen waren woester door de wilde haren op hun hoofd, de littekens op hun armen en gezicht en de harde uitdrukking waarin ze haar en de prinses aankeken, maar ze hadden twee benen en twee armen. Sommige hadden wat spitsere oren of een fellere kleur ogen, maar nog steeds menselijk. Niet de monsters zoals ze door verhalen werden afgebeeld.

Malory en Annalise werden van hun paarden getrokken en ze werden naar een boom in het midden van de open plek geleid en aan elkaar vastgebonden en tegen een boom gezet, waar ze moesten zitten. Guinevere en Lancelot werden aan de teugels mee getrokken en uit het zicht gezet. Vervolgens werden ze genegeerd terwijl de wolven hun taken